

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 2684 van 16 oktober 2007
in de zaak 12175/ IIde kamer

In zake:

Gekozen woonplaats: ten kantore van zijn advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 Antwerpen

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED], van Turkse nationaliteit, op 9 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 juli 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 10 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker dient op 5 maart 2007 een vestigingsaanvraag in als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Er wordt op 21 maart 2007 een beslissing genomen tot voorlopig uitstel voor bijkomend onderzoek. Op 19 juli 2007 wordt een verslag van samenwoning opgemaakt. Op 31 juli 2007 wordt aan verzoeker een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In haar arrest van 24 april 1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. De Raad van State oordeelt dat er minstens een "gezinscel" moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Uit het relatieverlag van 19 juli 2007 van de politie van Antwerpen blijkt dat de relatie niet kan gecontroleerd worden, aangezien de echtgenote van betrokkene in het buitenland verblijft."

1.2. Op 7 augustus 2007 vraagt verzoeker, bij brief van zijn advocaat, de bestreden beslissing in te trekken. Het bestuur gaat hier echter niet op in.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Hij betoogt dat "de voorwaarde zich voegen bij of het begeleiden van niet neerkomt op een voortdurende en permanente ononderbroken samenwoning. Men kan onmogelijk afleiden uit het feit dat de politie de samenwoning niet kan controleren omdat de echtgenote in het buitenland vertoeft dat er geen sprake is van een gezinscel. Alle andere verslagen van samenwoning zijn positief en er geen enkele andere tegenindicatie is. Hier wordt niet in het minst rekening mee gehouden. De beslissing hecht een niet proportionele waarde aan het feit dat verzoekers echtgenote zich thans in het buitenland bevindt. De motivering van de bestreden beslissing is onjuist daar er geenszins afgeleid kan worden uit het feit dat de samenwoning niet gecontroleerd kan worden dat er geen gezinscel bestaat."

2.1.2. In haar nota met opmerkingen vermeldt de verwerende partij dat op 21 maart 2007 aan verzoeker een voorlopig uitstel van de beslissing werd verleend voor een bijkomend onderzoek. Binnen de controleperiode, dit is 4 tot 5 maand, bevond de echtgenote zich echter niet in het Rijk, waardoor de relatie niet gecontroleerd kon worden. Zonder over de relatie als dusdanig te oordelen, kon er logischerwijze niet geconcludeerd worden tot een bestaande "gezinscel" tussen verzoeker en zijn echtgenote. Deze argumenten blijken zowel uit het relatieverlag zelf, als uit de bestreden beslissing.

2.1.3. In zijn repliekmemoirie herhaalt verzoeker eerst zijn tweede middel en betoogt hij nadien dat "men onmogelijk kan afleiden uit het feit dat de politie de samenwoning niet kan controleren omdat de echtgenote in het buitenland vertoeft, dat er geen sprake is van een gezinscel. Er werden geen andere mogelijkheden overwogen om te kunnen concluderen tot het bestaan van de relatie tussen beiden, zoals het navragen bij bureaus, de controle van het huis op de aanwezigheid van bezittingen van verzoekers echtgenote, het vragen naar foto's... Dat overigens alle andere verslagen van samenwoning positief zijn en er geen enkele andere negatieve tegenindicatie is. Dat, aangezien er slechts één keer een agent aan de deur is geweest en het volgens hem in orde was, deze stelling erop neerkomt dat verzoekers echtgenote zich gedurende bijna een half jaar niet buitenshuis had mogen begeven omdat zij dan de controle van de samenwoning onmogelijk maakte. Dit is onaanvaardbaar. Verzoekers echtgenote was ongeveer 6 weken op vakantie in haar land van herkomst Turkije, wat niet abnormaal is in de zomermaanden. Er werd door de overheid gewacht tot twee weken voor de geldigheidsduur van verzoekers immatriculatieattest verliep om de genoemde controle uit te voeren, terwijl dit uiteraard ook veel vroeger had kunnen gebeuren".

2.1.4. De in artikel van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De

artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De bestreden beslissing vermeldt:

"Uit het relatieveverslag van 19 juli 2007 van de politie van Antwerpen blijkt dat de relatie niet kan gecontroleerd worden, aangezien de echtgenote van betrokkene in het buitenland verblijft."

Uit het administratieve dossier blijkt dat het onderzoek van de samenwoning werd uitgevoerd op de verblijfplaats van [REDACTED] met name [REDACTED]. Vastgesteld werd dat [REDACTED], van Belgische nationaliteit, "tot eind augustus in Turkije verblijft omwille van vakantie". De aanwezigheid van verzoeker, [REDACTED] werd wel geacteerd. Aldus werd verzoeker door de politie aangetroffen in de verblijfplaats van een Belgische onderdaan, terwijl die op vakantie in Turkije vertoefde, en ten aanzien van wie hij als echtgenoot om vestiging verzoekt in België. In het "onderzoek samenwoning" van 19 juli 2007 wordt door de inspecteur van de politie uitdrukkelijk vastgesteld dat beide personen samen wonen en zij een gezin vormen. Bovendien zijn er voldoende persoonlijke voorwerpen aanwezig. Er werd in het relatieveverslag van 19 juli 2007 wel een oordeel geveld over de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote. Het motief van de bestreden beslissing, meer bepaald dat *uit het relatieveverslag van 19 juli 2007 van de politie van Antwerpen blijkt dat de relatie niet kan gecontroleerd worden aangezien de echtgenote van betrokkene in het buitenland verblijft*, is derhalve op een foutieve feitenvinding gesteund. Het tweede middel is in die mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing van 31 juli 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en zeven door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BAEKELANDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

P. BAEKELANDT.

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]